

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2915/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Блажа Менковић и Ненад Менковић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења заузећа и накнаде, одлучујући о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5080/19 од 16.01.2020. године, у седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5080/19 од 16.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 5080/19 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5499/18 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да су тужени извршили заузеће дела непокретности у својини тужилаца и то, кп.бр. .. КО ..., у укупној повшрини од 44,22 м2, у описаним мерама и границама. Ставом другим изреке, утврђено је право својине тужене Републике Србије на делу кп.бр. .. уписане у ЛН бр. .. КО ..., у повшрини од 110 м2, у описаним мерама и границама. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде за заузеће дела кп.бр. ..., уписане у лн.бр. .. за КО ..., исплате износ од 55.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 73.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 5080/19 од 16.01.2020. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени ЈП „Путеви Србије“ из Београда је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева о коме је одлучено побијаном одлуком је накнада за фактички изузето земљиште. Приликом одлучивања о пасивној легитимацији туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, побијаном одлуком је усвојен тужбени захтев, па је и тужени ЈП „Путеви Србије“ из Београда обавезан да тужиоцу плати накнаду, уз примену материјалног права које не одступа од примене права израженог у одлукама Врховног касационог суда, заснованим на чињеничном стању као што је конкретно. Тужени ЈП „Путеви Србије“ уз ревизију јесте доставио правноснажне одлуке другостепених судова којима је другачије одлучено о истом правном питању, али како одлука у споровима са оваквим тужбеним захтевом зависи од утврђеног чињеничног стања, то се не може говорити о различитом поступању судова у истој правној ствари. Са изнетих разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради заузећа и накнаде поднета је 02.11.2015. године, а вредност спора је 55.000,00 динара.

Како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић